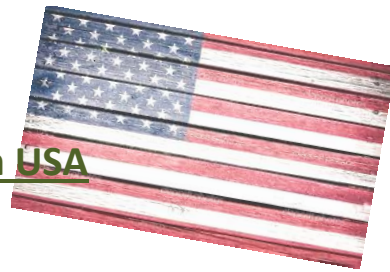

Het logboek van "Harry" – deel 1

Met Harry naar Huntingtesten in USA

"Get your dog from the truck"

Als er op een dag een mailtje uit Amerika binnenkomt, waarin wordt gesproken over "trainen met je eigen hond in USA", begint het toch wel een beetje te kriebelen.

De uitnodiging kwam van Mrs. Sue Westlake. In Nederland geniet zij grote bekendheid door de vele Workshops die zij hier heeft gegeven. In Amerika is zij een zeer gerespecteerd trainer en keurmeester.

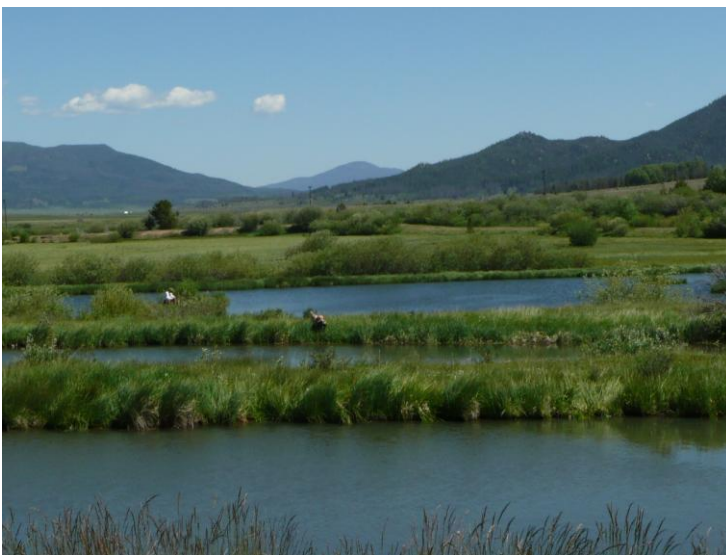
Van haar workshops in Nederland hebben veel voorjagers nieuwe methodes geleerd en geraffineerde technieken toegevoegd aan hun Europese methodes. Technieken die in Europa vrijwel onbekend zijn.

Sue verhuisde enkele jaren geleden van het koude Maine naar Georgia en vond daar een mooi optrekje te midden van vele Retriever trainers. Een groot aantal Pro's hebben in die omgeving een plekje gevonden in verband met de uiterst gunstige weersomstandigheden.

Georgia ligt ten noorden van Florida en Texas.

Het zeer dun bevolkte gebied, waar zij nu woont, biedt een scala aan mogelijkheden om retrievers te trainen.

Vaak zijn er ongelooflijk mooie waterpartijen gegraven, landtongen, kleine eilandjes en situaties die in Europa alleen in dromen bestaan. Ook de mogelijkheden van trainingen met "landwerk" is voor ons Europeanen niet te bevatten. Eindeloze heuvelvelden, strakke open terreinen met hier en daar een bosje waar een "birdboy" zich kan verstoppen en ga zo maar door. Vaak hebben trainers terreinen van meer dan 200 ha.!

Dat houdt natuurlijk ook in dat er met alle soort trainings attributen gewerkt kan en mag worden.

Trainingen

Veel Pro's hebben dan ook allemaal enkele birdboys in dienst die gedurende de dag Zinger-Wingers bedienen, het wild aanbieden en daarna voor de honden zorgen.

Het leven van een Pro lijkt dan ook mooier dan het is. De hele dag zijn deze mannen druk met training. Ze hebben vaak 25 tot 30 honden op hun "truck" en de retrievers lopen 2 tot 3x per dag een lijnenpatroon, waterwerk of drills. Weer of geen weer, de honden gaan iedere dag het veld in.

In het verleden heb ik vaak geassisteerd bij het neerleggen of wegwerpen van het wild, maar na 30 honden is het toch best veel en als je dan doorgaat naar de volgende proef en weer 30x met eenden staat te gooien, is dit toch wel een vak apart.

Chris Ledford

Een van de toonaangevend Pro's in Georgia is zeker Chris Ledford. Hij heeft een prachtig onderkomen voor de honden, die natuurlijk allemaal in vol pension zijn.

Eigenaren in USA brengen hun honden – ja wij begrijpen daar helemaal niets van!! – al op de leeftijd van enkele maanden naar de gespecialiseerde "puppytrainers". Zodra de honden op niveau zijn en er is gebleken dat ze over de juiste talenten beschikken, gaan ze naar een Pro, die weer gespecialiseerd is in Field-Trials. En die trainingen kunnen best in de papieren lopen.

Een maand training bij een bekende (lees: beroemde) Pro kost al snel \$ 1.200,-- per maand en dan komt daar nog het "wild" bij, want vaak worden er tijdens een training verschillende eenden of fazanten geschoten.

Het uitbrengen op wedstrijden staat natuurlijk apart op de rekening vermeld om van de dierenarts nog maar te zwijgen. En tijdens mijn laatste bezoek aan de Kennels van Chris waren er zelfs van één eigenaar 4 honden in training.

Maar deze eigenaren zijn ook vaak zo onmetelijk rijk en hebben er veel voor over. Dit zijn ook vaak hondenbezitters die hun hond door Chris laten trainen en ze dan zelf op wedstrijden – Field Trials - uitbrengen (of het proberen).

Het verschil tussen Field-Trials en Huntingtesten

De uitnodiging die ik ontving van Sue (en met beide handen aanpakte) was om met Harry te gaan trainen bij enkele Pro's die Huntingtest-training geven.

De Huntingtesten zijn misschien qua opzet gelijk aan Field-Trials, maar de afstanden zijn niet te vergelijken. Zijn bij een Huntingtest de apporten ca. 100 tot 130 meter, bij Field-Trials begint men bij 250 tot 400 meter.

De voorjagers (en keurmeesters) zijn dan ook allemaal voorzien van een verrekijker.

Om nu in Nederland een discussie op te gaan starten, waarom men die grote afstanden hanteert heeft geen zin, “lands wijs – lands eer”. Zo gaat het daar nu eenmaal.

Men vraagt in Amerika ook niet waarom wij op klompen lopen, ze accepteren dat gewoon. (Ook al zo vaak moeten horen dat men bromt “dan haal ik die eend toch wel effe met de auto op” maar het is daar een aparte tak van hondensport. Dat deze sport ook door Pro’s wordt bedreven, betekent wel, dat er in de hoge regionen veel geld omgaat met dekkingen en puppies.)

Misschien zijn het geen praktijksituaties, waarbij men door een bos wandelt of een akker uitdrijft om een fazant op te stoten. De proeven voor Huntingtesten en Field-Trials staan van te voren allemaal vast en iedere hond loopt dezelfde proef!

Ook hier geldt weer: zó gaat het in USA en... zij vragen daar niet waarom wij op klompen lopen!

Henny M. Schoor

(Deel 2 is in voorbereiding)